

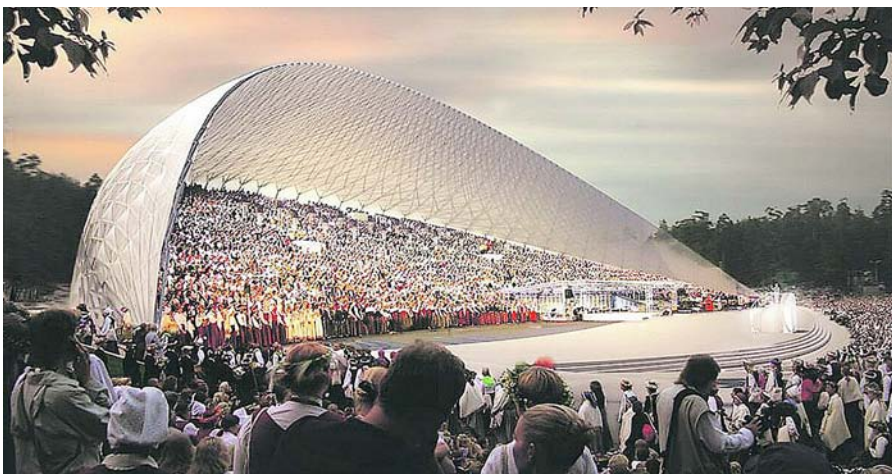
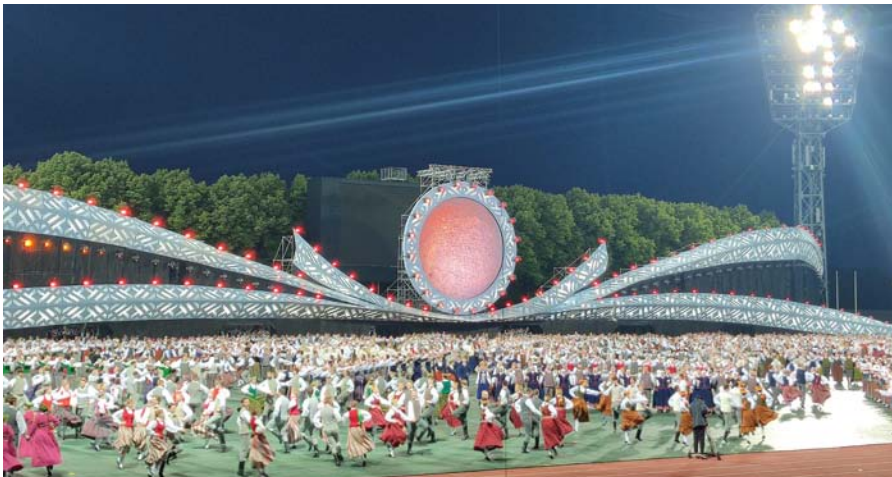
Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde

2023. gada jūnijs – jūlijs

Nr. 3 (280)

Dzīve

*līst saules stari
baltojošās madarās
un atkal Saulgrieži
un atkal dzimst
jauns Saules rīta stāsts
gaiss virmo
neparastumā
un elpu aizturošās
gaidās
tvīkst ilgās paparde
jā
varbūt arī uzzied
neparasti skaista
un tad kad miglas vālā
iebrien saulcelītis
kaut kur vēl zirgi ganās
sienāži dzied pļavā
un divi cilvēkbērni
saules pielijuši
plūc baltas madaras
un nes tās tālāk
jaunā rītā
(A. Skrjabe)*

Tad, kad baltās pīpenes iebrīdušas zaļajās pļavu korpēs, kad dzeguze vai katru rītu skaita gadus un dabā viss skan un rosās, domas pieder Saulgriežu svētku burvībai. Madaras tvan un zilie zvaniņi steidz iezvanīt vasaru. Šur tur jau smaržo nopļautā zāle, pavisam plāni šogad vāli – aukstais un sausais pavasaris licis manīt par sevi. Bet tas nemazina prieku par tuvajiem Līgo svētkiem, kad suminām dabas skaistumu, uzdziedam Līgo dziesmas, apdziedam Jāni, kurinām ugunsiskus, baudām sieru un alus garšu.

Šis pavasaris un vasara paliks atmiņā arī ar XXVII Dziesmu un XVII Deju svētkiem, ar hokeja izlases veiksmīgo piedalīšanos pasaules mēroga spēlēs, ar latviešu lepnumu par savu valsti, par savu tautu, ar jaunu valsts prezidentu Edgaru Rinkēviču.

Latvija svin, liksmo un parāda savu prasmī, savu kultūru, savu identitāti un

vienotību. Atceramies, kā tika sagaidīti mūsu hokeja komandas puīši, kā skanēja Rīga un visa valsts – prieka asaras un ovācijas, pilsētas un lauki it kā elpoja citā ritmā un pacēlumā.

Bet tad tūlīt pēc Jāņu svinēšanas Dziesmu un deju svētki, mūsu kultūras svētku augstākā virsotne. Vairāk kā 40 000 dalībnieku, tas vien jau skan vareni un pārlicinoši – esam dziedātāju un deju tauta.

Lūk, ko kādreiz teicis Kārlis Skalbe: „Dziesmu svētkiem nākot, ir tā, it kā sausā un putekļainā dienā mēs tuvotos lielai, veldzējošai straumei, kura jau no tālienes spirdzinoši dvašo sejā. Mums visiem ir vajadzīga dzīva tautas gara veldze. Lai kādas nesaskaņas mums bijušas, dziesmas mūs visus sanesušas kopā. Dziesmu svētki savija visai Latvijai kuplāko un krāšņāko Jāņu vainagu. Šis vainags ieslēdz visu tautu, – viņā iekļau-

jas visi, kas latviski jūt, cieši kā lapa pie lapas saistīti kopējiem centieniem.

Tūkstoši dziedātāju svieda tautā mūsu brīnišķās dziesmas kā smaržīgas Jāņu zāles. Man likās, ka tie sadziedāja veselus kalnus baltu un sarkanu rožu, no kurām katram klausītājam tika pa ziedam”.

Deju raksti, krāšņie novadu tautu tērpi vēlreiz kārtējo reizi parādīja mūsu kultūras bagātības, kas laika gaitā nav zudušas, bet dzīvo no paaudzes paaudzē. Gaišs bija svētku gājieni cauri pilsētas centram, tas bija kā ziedojums mūsu nākotnei. Dziesmas un dejas skaistums, tērpu daudzveidība ir kā debesu dāvana, kas nonākusi cienīgās rokās, ne velti šogad svinējām šīs tradīcijas 150. gadskārtu. Ar dziesmām un dejām papildītā Rīga it kā no jauna atkal elpoja latviskā gara vienībā.

Ināra

Izlaidums bērnu dārzā

26. maijā Mētrienas pirmsskolas grupiņas svinēja lielo bērnu izlaidumu. Šajā mācību gadā no „Taurenīšu” grupas uz skolu aizlidoja Patrīcija Bagļuka, Viktoria Grigore, Marta Rudačenko un Mārtiņš Šusts. Pasākumā bija ieradies arī Bings, cerībā saņemt savu pirmo izglītības dokumentu, lai varētu rudenī doties uz skolu. Bet sapratis, ka zināšanu tomēr viņam vēl trūkst, lai uzsāktu skolas gaitas, vēlēja mazajiem absolventiem veiksmi, mācoties skolā. Izdošanas, pacietību, satīcību, mieru, veselību un labas sekmes vēlēja arī mūsu izglītības iestādes vadītāja Daiga Maderniece, Mētrienas pagasta pārvaldes vadītāja Ilona Zalāne, Praulienas pamatskolas direktore Guna Ruļuka, kā arī Mētrienas grupiņu skolotājas un auklītes.

Prieks par šo dienu, par kopā pavadīto laiku tika izteikts dzejas rindās, dziesmās, rotaļās, smaidos un ziedu klēpjos.

Šodien nu dārziņam sveikas saki,
Visskaistākās atmiņas paņem sev līdz.
Tas mīlums, kas tavā sirsniņā mājō
Pie laimītes tevi reiz aizvedīs.

/L.Daugiša/

Vēlreiz visu labu vēlot, skolotāja
Aiga
Foto Aiga Ivāna

Pagasta sieviešu biedrība „Ābele” svin 20. jubileju

Neviena lauku sēta nav iedomājama bez ābelēm, kas pavasaros zied kā baltas kupenas, bet rudenos dāsni pasniedz savus vasarā izauklētos, sulīgos un gardos ābolus. Ieskaties, bieži vien ceļmalās vai tīruma viducī koku pudurī, var ieraudzīt pavasarī ziedošas ābeles, bet rudenos smagi nolīkušus āboliem pilnus zarus. Mājas jau sen sabrukušas, cilvēki no tās vai nu devušies mūžības takās vai dzīvo pilsētu dunā un steigā, bet ābeles palikušas. Varbūt zarainas, novecojušas, vietām augšup slejas sausi zari, bet koka gudrība palikusi dzīva. Ne velti tautā ābele tiek uzskatīta par dāsnuma, skaidrības, gudrības un bagātības simbolu, salīdzināta ar māti.

Mūsu pagasta sieviešu biedrība „Ābele” ir kā liela, draudzīga, sirdsgudra un jauka ģimene, kuras galvenā sūtība ir kaut ko jaunu apgūt, dzīvot ar atklās-

mes un radošuma prieku, būt kopā un augt garā. Savās jubilejās bieži vien atceramies jaukākos mirkļus, kopā pavadīto un izdzīvoto laiku, ieskatāmies foto uzņēmumos.

Viena no klubiņa dalībniecēm Valentīna Liepiņa šoreiz vij atmiņu un iespaidu vainagu, kā jau vasarai un ziedu laikam pienākas. Katrs izdzīvotais mirklis ir ar savu krāsu gammu un rauvai nags prieka un apbrīnas vērts.

Tikšanās „Jaunārēs” pie Lilitas Mālnieces Annas dienā: tika vārīta un baudīta aitas gaļas zupa, krāsnī cepta silķe kā agrākajos laikos. Turpat acis varēja „pamielot” ar saimnieču seno priekšautu izstādi, pasēdēt pie kopīga ugunsкура. Tā dzirkstelēs raugoties, katrai no dalībniecēm bija iespēja klusībā izdomāt vēlēšanos savai mājai, savai ģimenei.

Mārtiņdienā visas dalībnieces bija krāšņās maskās tērpušās ar visām masku gājiena jautrībām un, protams, kopējs mielasts ar zoss cepeti.

Pie Laimas Tumanovas „Pīlādžos” gatavoti Ziemassvētku gardumi un siets lauku siers. Laima vienmēr prot uzturēt jauku svētku gaisotni, padomājot par atbilstošām dzejas rindām un ciemiņu labsajūtu. Savukārt Jānis ir „taksists”, visus atved un aizved pa mājām.

Ņina Stradiņa mācīja pagatavot putraindesas un pildītu cūkas kuņģi. Iveta Lejiņa bija galvenā „operatore”, darbojās pie gaļas mašīnas. Gatavošana notika pie Laimas, bet cepšana Vijas Jeremejevas mājās. Asejs bija atbildīgais par krāsnis kurināšanu un siltumu, lai cepšana izdotos.

Pie Ivetas Lejiņas notika plunčāšanās ballī, bet pie Ligitas Tumanovas bija pirts ar visiem rituāliem.

Skaidrītes Putnas mājā svinēta pirmā ganu diena kā agrāk, pat ganu tarbiņu varēja aplūkot, „pontāga” (ēdiens no olām) gatavošana un baudīšana, maizes cepšana, siera siešana, Jāņu zāļu lasīšana un vainagu pīšana.

Alīna Kaļeņikova uz kopējiem pasākumiem vienmēr sagatavo dažādus sacepumus. Rutas Liepiņas ruletes, Leontīnes Ilgsalietes plātsmaizes, Dainas Podnieces ceptā maizīte vēl ilgi paliks klubiņa dalībnieču atmiņā. Daina Podniece bija ļoti sabiedriska un aktīva, neizlaida nevienu pasākumu.

Maijā Ozolkalna parkā tika svinētas pavasara jubilāru dzimšanas dienas, tad Juris Mālnieks noorganizēja vizināšanos ar laivām pa ezeru.

Jautra bija svinēšana Jāņa Paegļa vecāku mājās „Lielniekos”, ko organizēja Tatjana Paegle.

Interesanta cimošanās bija Mārites Siliņas mājās. Izrādās, ka Gata vaļasprieks ir darbošanās ar koku. Bija iespēja aplūkot koka karotes, stampiņas un citus Gata koka darinājumus. Mārites aizraušanās ir aušana, viņa brauca apgūt šo seno prasmi uz Biksēri un bija tā, kas ieteica ideju projektam par aušanas apgūšanu Mētrienā.

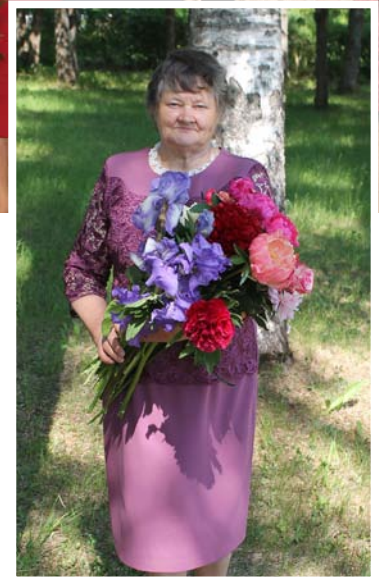
Tikpat sirsnīga bija tikšanās „Jau-nārēs” pie Valentīnas 85. dzimšanas dienā, kur jubilāre saņēma pašauktu villaini.

Biedrības vadītājas Līgitas Tumanovas vadībā ir notikuši daudzi ļoti interesanti un neaizmirstami pasākumi, kopā sanākšanas, projekti, ekskursijas, apgūtas jaunas prasmes, zināšanas un iegūts emocionāls pacēlums.

Lai „Ābele” zied, iepriecina, sniedz jaukus mirkļus un bagātina. Lai visām dalībniecēm veselība, radoša ikdiena, jauka kopā būšana.

Vainaga pišanā Valentīnai palīdzēja
Ināra

Skaistā, saulainā 10. jūnija dienā tika svinēta „Ābeļu” pastāvēšanas 20. gadu jubileja. Pasākums bija daudzpusīgs – ar koncertu, kurā piedalījās draiskās dejotājas no Degumniekiem, skanīgie „Kūzuls” vīri un Lolita Krūmiņa. Protams, bija apsveikumi „Ābelēm” un skaistajās dzīves jubilejās Marutai, Ņinai un Māritei. Cienājoties pie bagātīgajiem galdiem, visu turpmāko pasākuma gaitu ar jautrām dejām iedvesmoja Anita Ozola no Limbažiem. Paldies pirmajai klubiņa vadītājai Daigai Ceiziņai par pasākuma vadīšanu. Uz

sadarbību un tikšanos turpmāk.

Līgita
Foto Valda Otvare

Līgo diena

Līgo jeb Zāļu diena ir vieni no gai-
dītākajiem un jaukākajiem gada svē-
tkiem, kad cilvēki vēlas būt pēc iespējas
tuvāk dabai un saplūst ar to. Jāņu zāļu
lasīšana, vainagu pīšana, mājas un sē-
tas izrotāšana, ugunscura iedegšana,
cienasta gatavošana un Līgas un Jāņa
cildināšana ir raksturīgākās svētku tra-
dīcijas. Pļavas un lauku malas pilnas ar
baltiem, smalkiem madaru un ķimeņu
ziediem, pat suņuburkšķis gozējas pie-
saulē. Liekas, ka apkārt kāds izkaisījis
sīku sudrabu, rādot ceļu saules svē-
tku atnākšanai. Zāļu dienā savus vārda
svētkus svin Līga.

Neliela intervija ar vienu no mūsu
pagasta Līgām: ar Līgu Jaškovu

*Vai zini, kā tiki pie sava vārdiņa,
kurš to izvēlējās?*

Izvēlējās tētis, jo pats Jānis.

*Vai pašai patīk savs vārds, vai gribē-
tu mainīt uz citu?*

Savs vārds man pašai patīk un no-
teikti to pret kādu citu nemainītu.

Kā svini vārda dienu, Līgo vakaru?

Kopā ar ģimeni. Klausos līgo dzies-
mas, kuras man ļoti patīk.

Kādas ir Tavas aizraušanās?

Patīk dejot tautiskās dejas, tas ir arī
mans vaļasprieks.

Ar ko nodarbojies?

Esmu apguvusi grāmatveža profe-
siju un strādāju apsaimniekošanas no-
daļā, izrakstu rēķinus un savadu mājām
izdevumus un ieņēmumus.

*Izstāsti kādus bērnības atgadīju-
mus, piedzīvojumus.*

Bērnībā patika spēlēt ar lellēm,
spēlēt paslēpes, gulēt siena šķūnī. Bija
tāds neliels atgadījums, kad kopā ar
Inetu un Jāni Kaufeldiem gājām našņo-
ties ar Vijas Jeremejevas zemenēm, bet
mūs pieķēra, uzspīdinot ar lielu lampu!

Tavs vēlējums visiem līgotājiem!

Vēlu visiem skanīgus, mīlus, ģime-
niskus Līgo svētkus!

Līgu izjautāja **Līga Pastare**
Foto no Līgas personīgā arhīva

Zelta kāzas

Zili lauku rīti, zili novakari,
Jūsu soļos pavasara prieks.
Lai Jums vienmēr dzīvē saules stari
Gaišu tiltu pāri raizēm liek.

Šogad skaistu kopdzīves jubileju
svin un pagasta zelta kāzu pāriem
piepulcējas Ināra un Juris Mālnieki.

Sava cilvēka sastapšana ir tikai
viena monētas puse. Cits stāsts ir spē-
ja vienam pie otra sāniem novecot. Tā
mēs šo stāstu mēģinājām šķetināt, sa-
rīkojot viņiem jaukus svētkus 27. maijā,
kur pulcinājām gan radus, draugus un
tā laika kāzu viesus. Mums bija milzīgs
prieks un lepnums šogad svinēt vecāku
ZELTA KĀZAS. Rūpīga gatavošanās, pie-
nākumu sadale, gaviļnieku sīka izjautā-
šana. Bet kā sākās viņu skaistie mirkļi
kopā... Mamma domā, ka satikusi viņu
pašdarbībā, bet tētis pārliecināts, ka
ejot pie viņas griezt matus. Galvenais,
ka satikās stalts dejotājs un spoža dzie-
dātāja, un svinēja kāzas 26. maijā pirms
50 gadiem. Kāzas esot bijušas lielas,
apmēram 100 viesu. Svinīgā cere-
monija notikusi Mētrienas (tolaik Pamatu
ciema) kultūras namā, viņus sarakstīja
Ilmārs Grudulis, vedēju godā Dzidra un
Rūdis Lāči. Līgavas kleitu šuva Ņina Stra-
diņa. Svinības notika Lejasskolā, kuru
tieši tajā gadā pārveidoja no skolas par
dzīvojamo ēku. Vietējie muzikanti, kuri
bija ērti iekārtojušies garāžā, spēlēja
līdz rīta gaismai. Un tad sākās dzīve, ko-
pīgi ceļojumi, darbs un atpūta, priecīgie
un ne tik priecīgie mirkļi. Izaudzināti 3
bērni un 5 mazbērni. Kad kāzās jauna-
jam pārim sauc "rūgts", tad jaunlaulātie
saldina šo mirkli ar skūpstu. Tas ir tā kā
ar kafiju – tā ir rūgta. Un cukurs ir jāliek
klāt katru reizi, nevar pielikt cukuru uz
visu mūžu. Tāpat ar laulību, tā jāsal-
dina katru dienu, lai tā būtu garšīga. Mam-
ma ar tēti to ir pratuši izdarīt, jo kā gan

**Legendārā vīna mucīna,
ko jaunlaulātajiem kāzu dienā
dāvāja deju kolektīvs.**

citādi var nodzīvot tik ilgi kopā! Gribam teikt lielu paldies visiem, kuri
pedalījās, pagastam par telpām, Efejai un Kristīnei Bratkai par gar-
šīgo ēdienu, kā arī Sumeragiem par mūziku.

Meita **Dace**
Foto no ģimenes arhīva

Skatlogā

2022. gadā apmeklētājiem durvis vēra jauna brīvdienu māja „Ezermalas” Mētrienas pagastā pie Odzienes ezera.

Aicināju uz sarunu „Ezermalu” saimnieci Ludmilu Viksnu.

Zinu, ka neesi mētrieniete, no kurienes ceļš Tevi atveda Odzienes ezera krastā? Kā iejuties Mētrienas pagastā?

...Esmu smilteniete, ko dzīves un darba ceļi bija „aizveduši” uz Strenčiem un Valmieru. Strenčos biju pilsētas bibliotēkas vadītāja. Kad vecākais dēls sāka mācīties Valmieras ģimnāzijā, pārcēlāms uz dzīvi Valmierā. Kad man piedāvāja darbu Valmieras integrētajā bibliotēkā, ar prieku, šo izaicinājumu pieņemu. Tā mēs Valmierā nodzīvojām skaistus un piepildītus 16 gadus. Ezermalu mājas manam vīram Jurim bija novēlējusi to saimniece Valija Kaufelde, jo viņai savu bērnu nebija.

Kā radās ideja par brīvdienu mājas izveidošanu?

Daudzus gadus šeit saimniekoja vīra vecāki – Zaiga un Guntis Viksnas. Pēc viņu aiziešanas braucām applaut zāli, sakopt apkārtni, un ar laiku radās doma, ka šeit varam dzīvot arī patstāvīgi. Dēli jau bija izstudējuši, un mēs jutām, ka esam „izauguši” mājai un dzīvei laukos. Māju cēlām sev un bērniem, lai būtu vieta, kur „ģimenei pulcēties”. Pie mums vienmēr ir braukuši ciemiņi: radi, mūsu un dēlu draugi. Tā ka viesu māja bija loģisks iznākums. Kā teica viens no mūsu draugiem – ar šādu skaistumu jādalās!

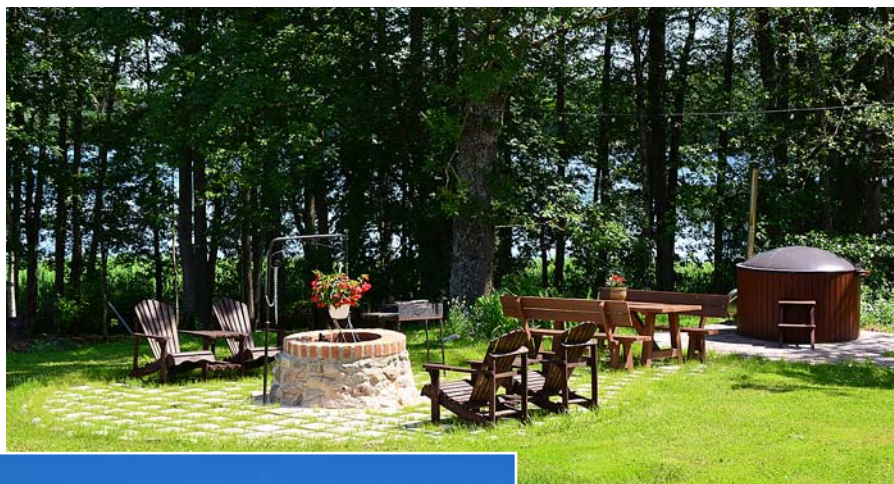
Vai pieprasījums pēc atpūtas „Ezermalās” ir liels?

Par pieprasījumu nevaram sūdzēties. Mēs sevišķi sevi nereklamējam, jo uzskatu, ka labākā reklāma ir ieteikumi – viesi, kas pie mums bijuši, – iesaka saviem draugiem. Tad ir gandarījums par paveikto!

Varbūt vari pastāstīt par plusiem un mīnusiem, vadot savu biznesu?

Vienīgais mīnuss šim darbam ir tas, ka nevaram vairs tik bieži un tālu ar vīru ceļot. Plusu ir daudz – satiekam un iepazīstam ļoti jaukus cilvēkus! Vienmēr jābūt kustībā un darbībā, tas notur tādu labu dzīves tonusu!

Protams, ka Tavā dzīvē nav tikai darbs. Kā piepildi savu brīvo laiku, ja tāds ir?

Esmu liela lasītāja kopš bērnības (ne velti tādu profesiju izvēlējos), tādēļ laba grāmata ir labākā atpūta. Teātris ir otra aizraušanās – tie vienmēr ir svētki! Esmu priecīga, ka vietējā teātra režisore Anita mani uzaicināja savā kolektīvā! Tajā esmu sastapusi un iepazīsī brīnišķīgus cilvēkus! Un ceļojumi, esam ar vīru apceļojuši dažas tālas un eksotiskas valstis – gribētos atrast laiku un iespēju šo tradīciju turpināt!

Mētrienā esi nodzīvojis jau vairākus gadus, vai ir ko teikt par cilvēkiem un sadzīvi pagastā?

Katram novēlu saskatīt, pamānīt pozitīvo un gaišo! Mācēt to pateikt, jo labais vairo labo! Un – mazāk vārdu, vairāk darbu!

Ar Ludmilu sarunājās **Anita**
Foto no ģimenes personīgā arhīva

Dziesmu un deju svētku nedēļa aizvadīta... emocijas... sajūtas... skaistākie mirkļi...

Praulienas jauktais koris

Zinta: Tā kā šie bija mani pirmie Dziesmusvētki, es tos tiešām ļoti gaidīju. Un, lai arī mēģinājumi prasīja izturību, man viss patika, tādu kopības sajūtu pavisam noteikti nevar iegūt nekur citur. Pateicos par iespēju būt, sajūt, piedzīvot šos skaistos un emocionālos pārbaģātos svētkus.

Lelde: Gandarījums būt kopā ar savu lielisko kolektīvu – Praulienas jaukto kori – un savām brīnišķīgajām Mētrienas koristēm šajos nozīmīgajos svētkos!

Dace: Dziesmu svētki ir tāda lielā noņemne, kurā Tu mācies ne tikai dziedāt, bet arī pārbaudi savu izturību, draudzību un spēju komunicēt. Koncertā ir tāda varenības sajūta būt starp tūkstošiem, darot to, kas patīk. Šoreiz man pirmais koncerts „Tirums” radīja lielāku gandarījumu un sajūsmu. Jaunā estrāde ir patiešām skaista, un ar gaismu palīdzību sidraba birzs atdzīvojas.

Zane: Sajūtas pēc Dziesmu svētkiem – pozitīvas emocijas, vizuāls baudījums, īpaši, koncerta „Tirums” laikā, un klātesošs nogurums. Patīkami pārsteidza cilvēku kopības sajūta – gan svētku kopkorī, gan sabiedriskajā transportā. Par jaukto kori „Prauliena” arī pēc vairāku dienu kopā dzīvošanas, kopīgas sadzīves, var secināt, ka kolektīvs ir ģimenisks, jūtamas rūpes vienam par otru, ieinteresētība.

VPDK „Meteņi”

Anita: Šie bija jau trešie deju svētki kā deju kolektīva vadītājai. Līdz šim piedalījos tikai kā dalībnieks. It kā jau izjustas un zināmas sajūtas, bet katrā reizē piedzīvoju tās it kā no jauna. Enerģija, smaidi, vienotība! Paldies katram manam dejotājam! Kopā mēs esam spēks! Ļoti ceru, ka „Meteņi” turpinās dzīvot un augt meistarībā! Uz tikšanos jaunajā sezonā. Gaidām jaunus dalībniekus. Galvenais – vajag gribēt! Dejojot mēs iemācīsim.

Elīna: Dejojot ir laime. Un vēl lielāka laime ir piedalīties Dziesmu un deju svētkos. Tie ir svētki, kas latvieti padara tik unikālu un neatkārtojamu.

Man liekas, ka dejotāji pat vairāk izjūt to svētku gaisotni, jo piedzīvo ne tikai to, kas notiek uz laukuma koncerta laikā, bet arī dzīvo līdz tam, kas notiek zem un aiz tribīnēm „tur ar ovācijām un

aplasiem tiek sagaidīti tie dejojāji, kas nāk nost no laukuma, tiek dziedāts un dejots. Tā ir īpaša gaisotne, kurā visi jūtas vienoti.

Šīs nedēļas laikā likās, ka latvietis prot tik ļoti priecāties viens par otru, kas ikdienā ir neierasti – nepazīstami cilvēki Tev uz ielas saka labrīt, novēl raitu deju soli un saulainu dienu! Īsts pozitīvas enerģijas lādiņš vēl ilgam laikam.

Paldies VPKD „Meteņi” un vadītājai Anitai par šo piedzīvojumu!

Irēna: Vārdos neaprakstāma un maģiska kopā būšanas sajūta! Katrs koncerts – kā episks piedzīvojums, kurā katrs ir lepns būt piederīgs savai tautai! Paldies kolektīvam un vadītājai- kopā bijām, kopā jutām!

Salvis: Sajūtas neaprakstāmas, atmosfēra ideāla, spēj tik skatīties apkārt un brīnīties!

Edijs: Man jau likās, ka izbraucienos uz skatēm/svētkiem ir liels pasākums. Bet, kad ieraudzīju, ko spēj īstenot tūkstošiem cilvēku nedēļas laikā – sapratu, ka valdībai būtu jāpārdomā sava uzdevība! Ja ir pareiza organizācija, tauta var izdarīt daudz!

Egīls: Viens smuks un emocionāls pasākums

Gunita un Aivis: Abi deju svētkos esam piedalījušies skolas laikā, bet nekad vēl esot kopā. Tā bija lieliska iespēja neikdienišķos apstākļos vairāk iepazīt pašiem sevi. Protams, arī kolektīva biedrus. Spilgtākie un emocionālākie mirkļi no svētkiem saistās ar koncertiem. Pilnas tribīnes skatītāju, pilns stadions dejojāju. Tā enerģijas apmaiņa, kas tur, notiek liek skaidri saprast – šis ir kaut kas patiesi liels! Un Tu esi daļa no tā!

Lauma: Deju svētki sniedza neaizmirstamu emociju buķeti, kuru sajūst var tikai piedaloties.

„Mētra”

Daiga: Dziesmu svētkos piedalījos jau ceturto reizi. Šogad pirmo reizi bija iespēja noskatīties koncertu klātienē. Sajūtas ir neaprakstāmas. Pirmie svētki, kad lija lietus, bet ar to mums grafiks bija saskaņots, viens otram netraucējām.

Antoniņa: Fantastisku emociju un sajūtu nedēļa. KOLEKTĪVS – labākais, jautrākais, superīgākais. Pārsteigumiem piepildīta nedēļa.

Juris: Šie svētki noteikti ilgi paliks atmiņā, jo savu dzimšanas dienu sagaidīju dejojot un pavadīju to dejojot. Sajūtas, kuras ir uz laukuma, nav aprakstāmas vārdiem. (dzimšanas diena bija 7. jūlijā – mēģinājumu piepildītākā dienā)

Māris K.: Piedalos svētkos jau 3. reizi. Šogad bija gods nest kolektīva karogu koncerta atklāšanā un svētku gājienā. Prieks bija šo nedēļu pavadīt jautrā kompānijā.

Egita: Tāpat kā Rīga dimdēja no dejojāju soljiem un koristu skanīgajām

balsīm, tā mana sirds turpina dimdēt un liksmot par paveikto darbu deju stadionā un par saviļņojošo kopības sajūtu svētkos. Esmu pateicīga par man doto iespēju dejot. Ir prieks un gandarījums, un vēlme dejot vēl lielāka kā pirms svētkiem.

Arnita: Šie svētki noteikti paliks atmiņā – šie man bija pirmie svētki kā kolektīva vadītājai, jo viss jauns un nezināms. Milzīgs prieks par maniem dejojājiem, kuri godam izturēja visu nedēļu. Izbaudījām visu iespējamo – lietu, sauli, negulētas naktis, naksnīgās izpriecas, nogurušās kājas, svinējām dzimšanas dienu. Dejojāju sejās ne mirkli nebija redzams tas, ka esam noguruši, jo, uz laukuma dejojot, tas viss aizmirstas. Vēl lielāks prieks, ka svētkos varēju būt kopā ar ģimeni – mammu un vīru, jo arī viņi ir „Mētras” dejojāji (bērniem gan vēl mazliet jāpaaugas). Emocijas, kas bija koncertos un katra koncerta noslēgumā, nav aprakstāmas – atceroties un skatoties video, joprojām sarietas acis asaras un skrien tirpiņas – brīnišķīgi apzināties, ka esi daļiņa no tā!

Iveta: Tas bija fantastiski un vārdos neapaprakstāmi.

Foto no svētku dalībnieku krājumiem

Skarbo gadu meitenes (turpinām)

Zaiga Podiņa

Maijs ir skaistākais pavasara mēnesis, kad plaukst un smaržo puķes, zied ābeles, zaļo zālīte. Šajā jaukā laikā apaļu un skaistu savas dzīves jubileju nosvinēja Zaiga Podiņa. Lūdzu Zaigu pastāstīt par sevi.

Kādas atmiņas saistās ar bērniņu, skolas gadiem, ģimeni?

Mana dzimtā puse ir Rāksala. Tur bija māja, saimniecības ēkas, mūra kūts. Tagad tikai akmens čupa. Apkārtējās mājās bija daudz bērnu. Esmu uzaugusi puiku kompānijā. Ar dvīņubrāli Valdi arī labi sadzīvojām. Skolā pirmajā klasē sāku mācīties lūmānos. Bet tā kā vecākus uzskatīja par kulakiem, ģimenei bija jāiet prom no mājas. Tāpēc divus gadus mācījos Sūnu skolā Kūkās. Bet ar trešo klasi atsāku mācīties lūmānos. 5. – 7. klasē mācījos Mētrienā Lejasskolā, pabeidzu 1957. gadā. Vidusskolas gadus mācījos Atašienē (Marindzejas vidusskolā). Devītajā klasē nācās mācīties divus gadus, jo neko nesapratu krieviski. Krievu valodu iemācījos, tikai sākot strādāt.

Kādas bijušas darba gaitas? Spilgtākās atmiņas no tām.

Pēc vidusskolas sāku strādāt lūmānos ciema padomē, vēlāk bibliotēkā. Toreiz lūmānos bija 4-gadīgā skola, veikals, pienotava, ciema padome, bibliotēka.

Kad nomira vectēvs, pārcēlāties dzīvot pie vecmammās uz Limenu

„Simsāniem”. Tad sāku stādīt Mētrienas ciema padomē, vēlāk bibliotēkā. Biju pastniece, aizvietoju Laimdotu krājkasē. Krājkasē nostrādāju līdz pat pensijai, vairāk kā 20 gadus.

Kad izveidojās pašas ģimene?

Ar Edgaru kopā mācījāties Mētrienas skolā. Es mācījos 6. klasē, bet viņš – 7. klasē. Tā ka bijām pazīstami jau kopš skolas gadiem. Apprecējāmie 1965. gada jūnijā. Edgars bija ļoti strādīgs, visu pratu un zināja. Sākumā viņš strādāja Madonā, tad Mētrienā.

Pašai bija jātiek galā ar saimniecību un saviem dvīņupuikām. Bija jādomā, kur nopirkt pārtiku, tāpēc bieži ar motociklu braucu uz Madonu. Gan motocikla, gan vēlāk mašīnas tiesības ieguvi šoferuursos, kurus organizēja Jānis Freijs tepat Mētrienā. Kārtojot mašīnas tiesības, uz galda bija jāuzliek motocikla vadītāja apliecība. Ja nenokārtoja teorijas jautājumus, tad nesaņēma automašīnas tiesības un zaudēja arī motocikla vadītāja apliecību. Tāpēc biju ļoti uztraukusies, bet viss beidzās labi.

Kādi vaļasprieki bijuši?

Jaunībā dejuju deju kolektīvā. 1965. gadā piedalījās Madonas dziesmu un deju svētkos. Bet vidusskolas gados paši sestdienās rīkojām balles, jo vairāki puīši prata spēlēt dažādus mūzikas instrumentus.

Vēlāk Edgars veda kolhoza ļaudis uz koncertiem un teātriem Rīgā. Es labprāt braucu līdz, neskatoties uz to, ka reizēm saņēmu kādu dzēlīgu piezīmi no braucējām, ka es neesmu kolhozniece.

Šobrīd vaļasprieks ir puķes, vislabāk patīk rozes un lilijas. Mans sakņu dārzs aug siltumnīcā: tomāti, salāti, sīpoli, dilles, burkāni.

Vasarā man patīk braukt ar velosipēdu. Braucu samērā garus gabalus pa mazajiem celiņiem, gan izpētot jauno, gan kavējoties atmiņās.

Labprāt krāju un apkopāju dažādus izgriezumus no laikrakstiem par Mētrienu un tās ļaudīm.

Par ko dzīvē ir bijis lielākais gandarījums?

Vislielākais prieks par bērnu ģimenēm, īpaši mazbērniem. Meitenes visas izmācījušās un strādā Rīgā. Aivars katru dienu apciemo, palīdz visos darbos.

Ko novēlētu saviem tuvākajiem un citiem pagasta iedzīvotājiem?

Visiem sasniegt manu vecumu un būt možiem!

Arī Zaigai vēlam dzīvesprieku, veselību un nezūdošu enerģiju!

Ar Zaigu tikās **Marija**

Foto no ģimenes arhīva

Maruta Kovaļevska

Es gadus kā ziedus vāzē sev lieku
Tur pļavas pīpene un jasmīzars
Tur skaidra purene un sārta roze
Un naktsvijoļu reibinošais gars
Un vēl un vēl – tik pilns mans klēpis
No krāšņuma un smaržām galva reibst
Ne aprakstīt ne izstāstīt cik prieka
Cik mīļuma un rūpju katrs sniedz
Un pati es kā krizantēma balta
Šo ziedu burvībā, kam mūža vārds
Es savam rudenim vēl ilgi ziedēt ļaušu
Jo sirdī ticība un mīlestības sārts.

Esmu dzimusi Mētriēnā, toreizējos Pamos, kolhozieku Veltas un Vol-

demāra Edelbergu ģimenē. Mans tētis krita karā 1944. gadā, kad man bija tikai gadiņš. Pēc kara mamma sagāja kopā ar tēta brāli Jāni, izveidojās jauna ģimene, piedzima brālis Miervaldis un māsa Dzintra. Mamma slauca govīs, bet Jānis strādāja par mehāniķi kolhozā „Līdums”. Savas bērnības vasaras pavadīju Volgocū pļavās, ganot govīs, jo tolaik katrai slaucējai bija arī savas ganu dienas. Vēl tagad atceros trakos dunduru uzbrukumus, kaut biju pavisam maza, varbūt kādi pieci gadi. Atceros, kā es apskaudu Ulđi Ausekli, kurš toreiz dzīvoja

netālu, jo viņam bija jāsāk iet skolā, bet man jāpaliek ganīt tās sasodītās govīs. Man ļoti gribējās ātrāk iet skolā, jo lasīt es jau pa ziemām biju iemācījusies.

Savus pirmos skolas gadus neatceros. Kaut kādas atmiņas saglabājušās no Lejasskolas laikiem, kad sāku mācīties piektajā klasē. Pamatskolā mums bija jauka deju skolotāja (diemžēl nevaru atcerēties vārdu), pateicoties kurai man iepatikās dejot. Uzreiz pēc pamatskolas beigšanas mācījos šūšanas kursus Madonā, lai iegūtu arodu. Interesanti, ka kursi bija krievu valodā, kuru

es ļoti nemācījos, bet kursos sapratu visu. Tolaik man nebija šujmašīnas, un es visu šuvu ar rokām. Pēc gada es turpināju mācības jau Ļaudonas vidusskolā, un mana šūšanas prasme lieti nodevēja, jo varēju skaistās kleitās staigāt ne tikai pati, bet tika apšūtas arī draudzenes. Ap sešdesmitajiem gadiem jau bija autobusu satiksme, un uz skolu braucu ar agro autobusu. Kad stundas beidzās ātrāk, mājās nācu kājām, un tas bija visnotaļ bieži. Vienīgais, ko man nepatika mācīties skolā, bija matemātika. Pēc vidusskolas mans sapnis bija mācīties par logopēdu Liepājā, bet diemžēl līdzekļu manām studijām nebija. Tā nu es iestājos neklātienē Pedagoģijas skolā Rīgā un strādāju Toces bērnudārzā. Pēc darba braukāju uz mājām un pa vakariem sāku dejojot Pamatu deju kolektīvā.

Dzīve ieviesa savas korekcijas, un es aizdevos projām, no sava dzimtā pagasta. Kādu laiku dzīvoju Ogres rajonā, kur strādāju par skolotāju Līčupes pamatskolā. Iepazinos ar Jāni, un kāzas svinējām 1971. gada Vecgada dienā. Astoņdesmito gadu sākumā ar ģimeņi atgriezies Mētrienā, jo bija vajadzīga palīdzība mammai. Sāku atkal strādāt Mētrienas pamatskolā. Pa karjeras kāpnēm gan nekāpu, biju strādniece gan virtuvē, gan apkopēja. Tā arī nostrādāju skolā līdz pensijai.

Nekāda mājās sēdētāja neesmu. Daudzus gadus esmu dejojusi sieviešu deju kolektīvā „Saulgriezes” un joprojām aktīvi piedalos sieviešu biedrībā „Ābele.” Man ļoti patīk mūsu saieti, kopā būšana. Mēs daudz mācāmies, uzzinām daudz ko jaunu. Spilgtā atmiņā ir laivu brauciens pāri Odzienes ezeram. Mēs svinam dzīvi!

Es domāju, ka esmu laimīga un neizmērojami bagāta, jo man ir trīs burvīgas meitas, astoņi lieliski mazbērni

un astoņi vismīļākie mazmazbērniņi. Šobrīd mans vaļasprieks ir adīšana, un ir arī pieprasījums, jo daudz mazas kājiņas jāapada.

Esmu pateicīga, ka dzīve man dod iespēju aizvien darboties un priecāties par dzīvi!

Novēlot labu veselību un neiz-

sīkstošu dzīvesprieku arī turpmāk, saku paldies Marutai par sarunu.

Jolanta

Foto no ģimenes arhīva

Aija Broka

Aija pasauli ieraudzīja skaistā un ļoti enerģētiski piesātinātā laikā – Jāņu dienas rītā, kad vasara ir sasniegusi savu ziedošo brīdi, kad Jāņzāles smaržo kā nekad, kad pāri pakalniem no sētas uz sētu skan līgo. Saka, ka Dievs tad šūpo zemi uz delnas. Dzimtās mājas atrodas aiz Lūmāniem, Eglu salā. Tēvu paņēma leģionā, bet mamma Alise viena kopa zirgus un gotiņas, saimniekoja pa māju un audzināja meitiņu. Saimniecībai bija ap 10 ha zemes, darba daudz. Pirms izvešanas uz Sibīriju izdevās paslēpties mežā. Vēlāk ģimenei visu sarūpēto atņēma. Tēvs ne tikai bija leģionā, bet tika izsūtīts, piedzīvoja visas tās neapraķstāmās šausmas, badu un atgriezās dzimtajā pusē ar veselības problēmām.

Ģimenē bez Aijas bija arī dēli Vilis un Valdis. Vilis gan jau kādu laiku uz visu noraugās no mākoņmaliņas, bet Valdis dzīvo Aknīstē.

Skolas gaitas Aija sāk Lūmānos un atminas, ka tur bija gan ciema padome, bibliotēka, veikals, pienotava, bet netāljā apkārtnē neskaitāmas mājas. Aija atceras, ka pienotavā arī pati izmēģināja siera siešanu, tāpēc vēl joprojām smeldz sirds, ka viss tur aizaudzis, izpostīts. Pamatskolu Aija pabeidz jau Mētrienā, jo Lūmānos bija tikai 4 klases.

Tad apmēram pāris gadu Aija dzīvo Dzelzavā, kopj un slauc govīs. Šajā laikā piedzimst dēls Raimonds, taču ģimenes dzīve neveicas, un abi ar dēliņu pārceļas uz Jošmaļiem pie mammas. Te jaunā sieviete strādā lauku brigādē un iepazīstas ar nesen no dienesta mājās pārnākušo Aldi Broku. Abi uzsāk kopēju dzīves ceļu un ģimeni kuplina Sarmīte, Aivars, Anita un Andris. Aija un Aldis dzīvo gan Palejās, Ķimstniekos, Līcīšos, Dimantos un apmēram jau 30 gadus savā Līvānu mājā. Ar Aldi kopā pavadīti 50 gadi, kaut arī oficiāli par sievu un vīru tapa vien 1991.gada 12.jūnijā. Aija joprojām ļoti pārdzīvo Alda aiziešanu mūžībā, atceras pēdējās sarunas un to, kā atrada viņu, atbraucot mājās no Biksēres, kur pieskatīja mazo Edvardiņu. Kad jautāju, kas palicis neizdzēšamā atmiņā, Aija atbild – tikai darbs un rūpes. Mūža pēdējie darba gadi pavadīti pastā, strādājot par pastnieci. Ar sirsniņu atceras savas darba biedrenes: Laimdotu Sniezdi, Leldi Gruduli un Dzintru Krasovsku.

Brīvie brīži, tādu gan bija maz, veltīti deju kolektīvam, arī zeķes tika saadītas, bet līdz savas mammas Alises Briņķes rokdarbu apjomam netikt.

Aija no sirds pateicīga Valda Broka ģimenei par atbalstu, par sapratni, par apciemojumiem.

Jubilāre ir bagāta ar deviņiem mazbērniem: Liliāna un Kārlis ir Aivara bērni, Raimondam ir dēls Dainis, Sarmītei ir Mārtiņš, Zane un Madara, Anitai Diāna un Edvards, Aivis ir Andra dēls.

Mazmazbērni: Alise (Zanes meita), Katrīna (Mārtiņa meita), Dominiks un Arvis (Madaras dēli).

Pavisam drīz ciemos ieradīsies abi tālākie: Aivars un Anita, kas dzīvo un strādā Vācijā. Lai, Aija, Tev turas veselība, prieku sagādā mazbērni, mazmazbērniņi un visiem jauka kopā būšana.

Aijas dzīvesstāstā ieklausījās **Ināra**

Meitas Anitas veltījums mammai.

Mana mamma ir ar plašu sirdi, bet straujām garastāvokļa maiņām. No bērniņas spilgtā atmiņā mamma ar divām skaistām krimplina kleitām. Viena bija debeszila un otra zaļa ar skaistām puķēm. Mamma izskatījās tajās vienkārši lieliski. Un arī mani mamma palutināja ar skaistām kleitām, kad brauca mājās

no sanatorijām. Jo tie bija laiki, kad uz sanatorijām nosūtīja aiz Latvijas robežām. Ja pareizi atceros, mamma bija Krimas un Armēnijas sanatorijās.

Jā, un mana mamma bija lieliska gaļas ēdienu gatavotāja un bieži tika aicināta klāt svinību galdus. Tik garšīgas asinsdesas, kā mamma prata gatavot, nekur citur neesmu vairs ēdusi.

Manai mammai patika ceļot. Mums bija radi Saratovā. Man bija kādi 5 gadi, kad mamma paņēma mani līdzī. Arī vecmamma toreiz bija līdzī. Mammai bija kaut kur jāaiziet, un mēs ar vecmammu Alisi palikām gaidīt. Tad pēkšņi es ieraudzīju melnādainu cilvēku un ļoti satraucos, ka viņš mammu nozadzis. Man bija tik liels satraukums, ka es viņu nosaucu par pērtiķi.

Kad Raimonds un Aivars dienēja armijā, mamma regulāri viņus apciemoja. Arī mani ņēma līdzī. Tas man bija lielisks piedzīvojums – braukt kopā ar mammu vilciena kupejā. Pie brāļa Raimonda nebija tālu jābrauc, jo viņš dienēja Pleskavā, bet pie brāļa Aivara bija jābrauc tālu – uz Nižņijtagilu Sibīrijā. Tas bija ļoti jauks brauciens.

Mamma jaunībā bija strauja rakstura, un arī es esmu to no viņas mantojusi. Mamma bija stipra sieviete. Atceros, kad viņa gaidīja brāli Andri, vēl tad vajagoja kartupeļus ar zirgu. Mammai patīka zirgi, un viņa prata ar tiem apieties. Es domāju, ka viņas mīlule bija Zemene, jo arī tā bija strauja.

Paldies, mamm, ka Tu mums esi, ka Tu mūs esi izaudzinājusi un mīlējusi. Lai Tev veselība, bet mums vēl ilgi iespēja Tevi satikt.

Tik zilas ir vasaras debesis, – Tu tieši vidū tām esi.

Tev apkārt rozes un lilijas Sien ziedošu padebesi.

Ar sirdi Tu vidū vasarai,

No tās kā apiņu stīgas, Tavs dvēseles mīļums zarojas

Un apvij mūs bezgalīgi.

Ar dzīvi Tu vidū vasarai,

Ik diena kā medus kāre.

Lai pilna ar sauli, ar svētību

Ceļ Tevi gadiem pāri!

Foto no Aijas personīgā arhīva

SACENSĪBAS PLUDMALES VOLEJBOLĀ VĪRIEŠIEM

**12. AUGUSTĀ
PLKST. 10:00
MĒTRIENĀ
SKOLAS SPORTA LAUKUMĀ
T. 29360759**

**Kā katru gadu augusta pēdējā sestdienā,
šogad 26. datumā, Mētrienā norisināsies Sporta svētki.**

Pasākuma programmā būs dažādas sportiskas aktivitātes gan bērniem, gan jauniešiem, gan viņu vecākiem, kā arī sporta svētkos neiztrūkstošās volejbola sacensības. Gaidīti visi!

Sporta darba organizatora v.i. Artūrs Fridrihsons.

Pateicība

Izsaku pateicību
Vjačeslavam Grinam un
Kristapam Āzacam par Mētrienas
pagasta Ozolkalna kapiem
sagādātajiem eglīšu stādiem.

Kapsētas pārzine
Tatjana Mūrmane

Es izgāju no istabas
Zelta zvaigznes skatīties,
Zelta zvaigzne noskanēja
Pie Dieviņa aiziedama.
(Tautasdziesma)

Visdziļākā līdzjūtība **Annai Anitai
ar ģimeni**, pavadot meitu zvaigžņu
ceļos. Lai mūžīgais miers Marikas
dzīvei, tālāk viss ieritēs vien atmiņās...
Avīzītes redakcijai

Ir dzīve tava upes plūdums dzīvs,
iet dienas, paiet gadi, aiziet mūžs
Un labi, neizsakāmi labi,
ja straumes spoguļi tu vari
sauļoties.
Kā gaiša straume dzīve tava plūst,
tu tikai turies līdzī
un kārtībā viss būs.
Tu turies savai straumei līdzī
gan klajā līdzenumā,
gan kalna nogāzē,
kad upe tava plūst,
Tu turies straumei līdzī
un kārtībā viss būs...
(I. Tora)

Sveicam mūsu redaktori **Ināru**
skaistajā jubilejā!
„Mētrienas Dzīves” veidotāji

Ir satikts cilvēks,
Kam ne vien rozi,
Bet rožu dārzu
Gribas uzdāvat!
Ar kuru esi
Gatavs līdz rietam
Gan rītausmas,
Gan sniegpuņus krāt.

Ir satikts cilvēks,
Kas mīļi skatās acīs
Pat tad, kad tajās
sājas lāses trīs.
Un kaut viņš vārdos
Daudz ko nepasacīs,
Bet Tev ar viņu
Vienmēr balts aust rīts.

Ināra un Juri!

Lai jums vēl daudzi gadi vienā
saules lēktā, ievu ziedēšanā,
zeltainu lapu karuselī un abiem
kopā sniega dienu svētki.

Lai veselība, prieks un laime!
Mētrienas pagasta pārvalde